

успях, наполовина. Само че, видиш ли, това трябваше да стане поне десет години порано. . . Понякога ми се струва, че имам работа и сили за три живота, а сега, като помисля. . . — в гласа му трепна ядовита насмешка — то е, навярно, като това слънце денем — огромно, пламтящо, раз-
точително, и всеки ден, все по-кратко-
трайно. . . Разбираш ли? . . А обичам тая земя, обичам старата къща, съградена от баща ми, фиданките садени от майка ми. Понякога, когато стоя изправен сред лозето, усещам каточе и краката ми имат корени, истина ти казвам! . . Обичам тия прости, нечисти, крадливи и гладни хора,
сред които живея. Хокам ги, мъча се да станат поне полу-човеци. Уча ги да си правят нужници, давам им хинин, а те газят нивите ми с добитък, крадат кофата на кладенеца, от който всеки минувач по шосето се отбива да пие вода. . . Веднаж, дори, щях да пребия едного: беше ми отровил кучето, майката на Медуна. . . И, все пак, добре се погаждаме с тях. . . защото, знаеш ли, каточе ми липсва нещо — това тъмно, страстно чувство на собственост. Повече ме влече да се боря, да
преодолявам. Три години вече, от сутрин